

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 kwietnia 2013 r.,
sprawy M. C.

skazanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 i inne kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 19 lipca 2012 r., sygn. akt [...]
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 21 marca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację obrońcy M. C. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwalnia skazanego M. C. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 marca 2012 r., wydany w sprawie XIV K .../11, którym M. C. skazany został za przestępstwo zakwalifikowane, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk na karę 9 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego, kasację na korzyść skazanego M. C. wniósł jego obrońca i zarzucając „rażące naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 433 § 2 kk w zw. z art. 5 § 2 kpk polegające na tym, iż Sąd odwoławczy nie dość dokładnie rozważył zarzut wskazany w apelacji obrońcy skazanego M. C. od wyroku Sądu Okręgowego z dnia

21 marca 2012 r., co w ramach kontroli instancyjnej doprowadziło do bezzasadnego przyjęcia, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił i przyjął brak występowania w sprawie nie dających się usunąć wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu mającego wpływ na jego kwalifikację prawną, pomimo iż w świetle zabranego materiału dowodowego takie wątpliwości powinien był powziąć i rozstrzygnąć na korzyść skazanego”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako niezasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. C. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazany M. C. został zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

We wniesionej w tej sprawie apelacji, obrońca sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, „przejawiający się w błędnym ustaleniu, iż oskarżony działał w bezpośrednim zamiarze usiłowania zabójstwa pokrzywdzonego, podczas gdy w rzeczywistości dokonał on czynu kwalifikowanego z art. 157 § 1 kk w zb. z art. 13 kk w zw. z art. 280 § 2 kk”, natomiast w kasacji obrońca wskazał jako naruszony przez Sąd Apelacyjny przepis art. 433 § 2 kpk w związku z art. 5 § 2 kpk, zarzucając, że Sąd odwoławczy „nie dość dokładnie rozważył zarzut wskazany w apelacji ... co w ramach kontroli instancyjnej doprowadziło do bezzasadnego przyjęcia, że Sąd pierwszej instancji ocenił i przyjął brak występowania w sprawie nie dających się usunąć wątpliwości co do okoliczności popełnienia czynu mających wpływ na jego kwalifikację prawną”, jednocześnie jednak nie formułując zarzutu naruszenia przez Sąd odwoławczy innych przepisów postępowania. Dosłownie odczytując ten zarzut kasacji należałoby uznać kasację na oczywiście bezzasadną, a nawet bezprzedmiotową, skoro zarówno w *petitum*, jak i w uzasadnieniu kasacji skarżący nie zarzuca, że Sąd Apelacyjny nie odniósł się do któregoś z zarzutów apelacji, a jedynie stwierdza, że „nie dość dokładnie” rozważył zarzuty. Jednakże, wobec treści uzasadnienia kasacji, na podstawie art. 118 § 1 kpk, należało uznać, że w kasacji został, w istocie, sformułowany zarzut naruszenia art. 457 § 3 kk, co najwyżej w związku z art. 433 § 2 kpk. Jednakże i tak odczytany zarzut tej kasacji uznać należało za oczywiście bezzasadny. Wystarczy bowiem

odwołać się do starannej lektury zwłaszcza części II uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego (s. 9 i nast.), żeby stwierdzić, że Sąd ten odniósł się do całości zarzutu apelacji, w sposób przekonujący, a ponadto jeszcze raz przedstawił całość argumentacji przemawiającej za ustaleniem po stronie sprawcy zamiaru pozbawienia pokrzywdzonego życia, co w pełni uzasadniało przyjęcie kwalifikacji z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk, jak to przyjął w tej sprawie Sąd Okręgowy, trafnie jednocześnie przyjmując, że w sprawie tej nie powstały nie dające się usunąć wątpliwości co do zamiaru sprawcy, które, zgodnie z art. 5 § 2 kpk, należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.